

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 18

БУФАЛО ПРЕ ДОРУЧКА

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
BUFFALO BEFORE BREAKFAST

Text Copyright © 1999 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 1999 by Sal Murdocca

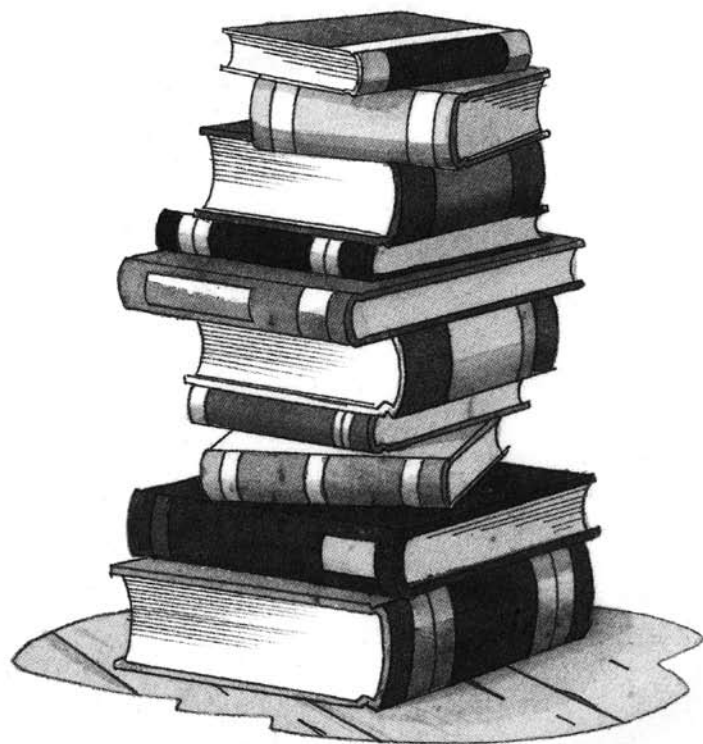
Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2008 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

Пролог	9
1. Вратио се Меда!	11
2. Океан траве	18
3. Црни Јастреб	23
4. Лепо понашање	32
5. Сунчева Светлост и Поноћ	39
6. Стампедо!	45
7. Бела Буфало Жена	54
8. Посвећени круг	59
9. Школа Лакота	68
10. Добра бајалица	76

*Посвећено Најали,
Ендруовој и Питеровој баки,
иуној доброће и духа*

Пролог

Једног летњег дана у Жапчевом Рукавцу у Пенсилванији, у шуми се појавила тајанствена кућица на дрвету.

Осмогодишњи Џек и његова седмогодишња сестра Ени попели су се у ту кућицу. Открили су да је пуна књига.

Убрзо су Џек и Ени схватили да је кућица чаробна. Она их је носила на места из тих књига. Само је требало да покажу неку слику и појеле да оду тамо.

Успут су сазнали да кућица припада Моргани ле Феј. Моргана је чаробна библиотекарка

из времена краља Артура. Она путује кроз време и простор и сакупља књиге.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 5–8 Џек и Ени су помогли Моргани да се ослободи чини. У књигама бр. 9–12 решили су четири древне загонетке и постали мајстори библиотекари.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 13–16 Џек и Ени су сачували старе приповести да се не изгубе заувек.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 17–20 Џек и Ени морају да добију четири посебна поклона како би помогли да се тајанствено псетанце ослободи чини. На путовању *Тишаником* већ су добили један дар. А сада се спремају у потрагу за другим...

1. Вратио се Меда!

Ав! Ав! Ав!

Џек је везао пертле на патикама. Затим је погледао кроз прозор спаваће собе.

На раном јутарњем сунцу стајало је неко псетанце. Имало је клемпаве уши и чупаву смеђу длаку.

„Медо!“, узвикнуо је Џек.

Управо у том тренутку у Џекову собу је утрчала Ени.

„Меда се вратио!“, објавила је она. „Време је.“

Време је за њихов други задатак којим ће помоћи да се кученце ослободи чини.

Џек је спаковао свеску и оловку у ранац. Затим је пошао за Ени низ степенице и кроз кухињу.

„Куда сте кренули вас двоје?“, питала их је мајка.

„Напоље“, одговорио је Џек.

„Доручак је готов за минут“, рекла је. „А и бака само што није стигла.“

„Брзо се враћамо“, објаснио јој је Џек. Обожавао је да им бака дође у госте. Она је тако добра и забавна! И увек их научи нечем новом.

Џек и Ени су се искрали на предња врата. Ту их је чекао Меда.

Ав! Ав!, залајао је.

„Хеј, куд си ти то нестао прошле недеље?“, питао је Џек.

Псетанце је раздрагано махало репом.

Затим је потрчало тротоаром.

„Чекај нас!“, повикала је Ени.

Она и Џек су пратили Меду до краја улице па у шуму Жапчевог Рукавца.

Трчали су између дрвећа. Лишће је шуштало на ветру. Птице су скакутале с гране на грану.

Меда је стао код морнарских лествица које су висиле с највишег храста у шуми. На горњем крају лествица налазила се чаробна кућица на дрвету.

Џек и Ени су зурили у правцу кућице.

„Ни трага ни гласа од Моргане“, приметила је Ени.

„Хајде да се попнемо“, предложио је Џек.

Ени је подигла Меду. Пажљиво га је носила са собом уз лествице. Џек је ишао за њима.

Када су стигли у кућицу, Меда је оњушио сребрни џепни сат који је лежао на поду. Поред њега стајала је порука од Моргане за Џека и Ени.

Ени је подигла поруку и прочитала је наглас:

На ово ѿсеѿанце су бачене чини и ѿоѿребна му је ваша ѿомоћ. Да бисѿије ѓа ослободили, мораѿије наћи чеѿири ѿосебне сѿвари:

Поклон с брода изгубљеног у мору.

Поклон из плаветнила прерије.

Поклон из далеке шуме.

Поклон од кенгура.

Будиѿије храбри. Будиѿије мудри.

Будиѿије оѿрезни.

„Нашли смо прву чаробну стварчицу“, рекла је Ени. „Поклон с брода изгубљеног у мору.“

„Да“, рекао је Џек. Подигао је сребрни цепни сат.

Сат је показивао 2.20 – време када је *Тиша-ник* потонуо.

Џек и Ени су се замишљено загледали у сат.

Ав! Ав!

Медин лавез је Џека тргао из сећања.

„Добро, добро“, умирио га је Џек. Уздахнуо је и наместио наочаре. „Сада је време да нађе-мо поклон из плаветнила прерије“

„Шта то значи?“, питала је Ени.

„Нисам сигуран“, одговорио је Џек. Осврнуо се по кућици на дрвету. „Додуше, кладим се да ће нас књига одвести тамо.“

Подигао је књигу која је стајала у углу. На корицама је била слика простране прерије. Наслов је био *Велика равница*.

„Спремни сте?“, упитао је Џек.

Меда је поскочио и махнуо репом.

„Идемо“, рекла је Ени. „Што пре ослободи-мо Меду, то боље.“

Џек је показао прстом на предњу корицу књиге.

„Желим да одемо тамо“, изговорио је.

Ветар се раздувао.

Кућица на дрвету се завртела.

Вртела се све брже и брже.

А затим се све умирило.

Потпуно се умирило.